

bointeresser, men er begrundet i bredere samfundsmæssige hensyn.

Kapitlet indeholder derudover reglerne om kompetencen for det nye naturklagenævn med hensyn til afgørelser efter landzonebestemmelsen, samt de formelle regler om klageberettigelse, klagefrister m.m.

Til § 58

Stk. 1 fastslår lovens hovedregel, hvorefter der kan klages til ministeren eller den styrelse, som ministeren bemyndiger hertil, over amtsråds og kommunalbestyrelsers afgørelser, for så vidt angår retlige spørgsmål. Dette svarer til klagebestemmelsen i kommuneplanlovens § 48, men gælder nu alle retlige afgørelser efter loven. Retlige spørgsmål skal forstås i overensstemmelse med den praksis, der har dannet sig på grundlag af forarbejderne til kommuneplanloven, domstolsafgørelser og udtalelser fra Folketingets Ombudsmand.

Stk. 2 svarer til kommuneplanlovens § 34, stk. 4, hvorefter ekspropriationsbeslutninger kan påklages til miljøministeren eller den styrelse, ministeren bemyndiger hertil, både med hensyn til retlige og skønmæssige spørgsmål.

Stk. 3 og 4 indeholder reglerne om klage over afgørelser efter landzonebestemmelsen. I overensstemmelse med by- og landzonelovens § 10a kan amtsråds eller kommunalbestyrelsers afgørelser efter lovens § 35, stk. 1 påklages både med hensyn til retlige og skønmæssige spørgsmål. Disse klagesager har siden 1980 været afgjort i det i henhold til miljøbeskyttelsesloven nedsatte miljøankenævn. Dette foreslås nu ændret således, at sager, der indbringes af miljøministeren, og andre sager af meget væsentlige betydning afgøres af det naturklagenævn, som samtidig foreslås oprettet ved særligt lovforslag, mens øvrige klagesager afgøres af ministeren eller den styrelse, ministeren bemyndiger hertil. For flertallet af landzonesager vil den fremtidige klageordning således svare til, hvad der gjaldt før 1980.

Med hensyn til de vurderinger og hensyn m.v., der vil blive lagt til grund for udskillelsen af hvilke sager, der skal behandles i det nye naturklagenævn, henvises der til bemærkningerne i lovforslaget om naturklagenævnet.

Stk. 5 fastslår i 1. pkt. i overensstemmelse med princippet om, at en afgørelse kun skal kunne påklages én gang, at hverken miljøministerens eller naturklagenævnets afgørelser kan påklages til anden administrativ myndighed.

2. pkt. fastsætter, at kommunalbestyrelsernes afgørelser om dispensation efter § 40, stk. 2 til helårsbeboelse i et sommerhusområde ikke kan påklages.

De i stk. 5 omhandlede afgørelser kan derimod indbringes for de almindelige domstole, jf. § 62.

Stk. 6 svarer til § 48, stk. 5 i kommuneplanloven. Kommunalbestyrelsens prøvelse i disse sager omfatter både retlige og skønmæssige spørgsmål.

Til § 59

Bestemmelsen fastsætter hvem, der er klageberettigede efter loven. Afgrænsningen af de klageberettigede svarer til gældende ret, bortset fra at naboer ikke længere er klageberettigede i forhold til landzonetiladelser, og at miljøministeren nævnes som klageberettiget i disse sager. Der henvises til omtalen i de almindelige bemærkninger og indledningen til dette kapitel.

Til § 60

Bestemmelsen indeholder de formelle regler om klage og opsættende virkning af klage.

Stk. 1. Kravet om skriftlighed er nyt. En generel klagefrist findes ikke i kommuneplanlovens § 48, men kendes fra ekspropriationsbestemmelserne og by- og landzoneloven. Arealudvalgets delbetænkning 2, Det fremtidige ankesystem på Miljøministeriets og byggelovens område, fra juni 1987 foreslår en 4-ugers klagefrist som generelt princip. Fristen beregnes fra afgørelsens offentliggørelse eller meddelelse, idet der dog indføres den særlige regel, at hvis der ikke foretages offentlig bekendtgørelse eller gives underretning om en afgørelse, regnes fristen fra den klageberettigede har fået kundskab om afgørelsen. Denne regel er nødvendig, fordi en afgørelse om, at der f.eks. ikke er lokalplanpligt, ofte træffes indirekte i forbindelse med en byggetilladelse, som ikke offentliggøres. Der gælder heller ikke nogen generel pligt til at orientere de klageberettigede om sådanne afgørelser. Kundskabsøjeblikket må bedømmes konkret i den enkelte sag.

Stk. 2. Klage over afgørelser efter landzonebestemmelsen skal som hidtil indgives til den myndighed, som har truffet afgørelsen. Denne bestemmelse skal sikre, at naturklagenævnet ved sagens modtagelse, uden yderligere høring, kan vurdere, om sagen indeholder så væsentlige spørgsmål, at den skal afgøres af nævnet.

Stk. 3 svarer til kommuneplanlovens § 48, stk. 3.

Stk. 4 svarer til kommuneplanlovens § 34, stk. 4, og by- og landzonelovens § 11, stk. 4, idet der dog gives klagemyndigheden i landzonesager adgang til at ophæve klagens opsættende virkning.

Stk. 5 svarer til kommuneplanlovens § 48, stk. 2 og by- og landzonelovens § 11, stk. 3, 2. pkt.